

Sygn. akt V CSK 170/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku C. Sp. z o.o. z siedzibą w W.
przy uczestnictwie Gminy Wrocław, O. S.A. w W. oraz T. S.A. w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika O. S.A. w W.
od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 12 września 2014 r., sygn. akt II Ca 621/13,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz wnioskodawczyni od uczestniczki O. S.A. w W. kwotę 137,- (sto trzydzieści siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Wskazanego zagadnienia dotyczącego możliwości ustanowienia służebności przesylu na nieruchomości, na której nie znajdują się urządzenia przesylowe, lecz objętej zakazem budowy w związku z położeniem tego urządzenia na innej nieruchomości, nie można zakwalifikować jako istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie. W istocie dotyczy ono problemu, czy zakresem posiadania w zakresie służebności przesylu jest objęta strefa kontrolowana, który był już przedmiotem rozważań i twierdzącej odpowiedzi Sądu Najwyższego. Istnienie strefy kontrolowanej (poprzednio ochronnej) jako elementu ograniczenia prawa własności nieruchomości było przyjmowane w orzecznictwie; była kwalifikowana bowiem i jako element służebności i jako element posiadania w zakresie służebności (wyrok z dnia 14 listopada 2013 r.,

OSNIC z 2014 r., nr 9, poz. 91, uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2011 r., III CZP 43/11, OSNC z 2012, nr 2, poz. 18, z dnia 17 czerwca 2005 r., III CZP 29/05, OSNIC z 2006, nr 4, poz. 64).

Omawianej cechy nie nosi też zagadnienie, czy sąd powinien zawiesić postępowanie w sprawie o ustanowienie służebności przesyłu do czasu rozpoznania sprawy o jej zasiedzenie, bo zastosowanie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. nie jest obligatoryjne i zależy od konkretnych okoliczności sprawy, więc udzielenie odpowiedzi twierdzącej lub przeczącej nie jest możliwe.

Z powyższych względów tożsame argumenty nie mogą uzasadnić oczywistej zasadności skargi. Cechy oczywistości nie nosi już *prima facie* argument nieuwzględnienia zarzutu zasiedzenia, skoro do dnia 1 lutego 1989 r. zasiedzenie służebności było niemożliwe bo Skarb Państwa był właścicielem zarówno urządzeń przesyłowych, jak i nieruchomości, do dnia 30 września 1990 r. było niemożliwe zasiedzenie służebności na gruncie stanowiącym własność Skarbu Państwa (art. 177 k.c.) i termin zasiedzenia mógł rozpocząć bieg od 1 października 1990 r. z zaliczeniem połowy okresu 1 lutego 1989 r. - 30 września 1990 r., to nawet przy przyjęciu dobrej wiary uczestnika upływ terminu zasiedzenia mógł nastąpić w styczniu 2010 r., a więc już po wpływie wniosku o ustanowienie służebności. Nie uzasadnia wskazanej przesłanki podniesienie kwestii nieprawidłowego zasądzenia wynagrodzenia, skoro również w orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowany jest pogląd, że wynagrodzenie za ustanowienie służebności podlega ocenie z punktu widzenia interesów ekonomicznych właściciela nieruchomości obciążonej i może kompensować także ten uszczerbek, który jest konsekwencją obniżenia wartości nieruchomości (postanowienia z dnia 20 września 2012 r., IV CSK 56/12, z dnia 8 lutego 2013 r., IV CSK 317/12, nie publ.). Problem ten nie został podniesiony w ramach innych przesłanek, a więc uchyla się od rozważenia w ramach istotnego zagadnienia prawnego lub potrzeby wykładni prawa.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 7 pkt 3 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

I.n